

РЕШЕНИЕ

№ 777

гр. Перник, 19.12.2014г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд-Перник в открито съдебно заседание, проведено на трети декември през две хиляди и четиринадесета година в състав:

СЪДИЯ: Игнат Георгиев

при секретаря Т.М.***, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 740/2014г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 42, ал. 10 от ЗИХУ.

Образувано е по жалба на Ц.И.Д.-М.***, като майка и законен представител на малолетното дете Д.К.П. и двете от *** против Заповед № СИ-1128 от 01.09.2014г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" –гр. Перник, потвърдена с Решение № РД01-167 от 26.09.2014г. на Директора на Регионална дирекция за социално подпомагане-Перник.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен като постановен при неправилно прилагане на материалния закон и при несъобразяване с целта на закона. Претендира се отмяна на оспорената заповед и се иска присъждане на направените по делото разноски. В писмени бележки подробно се застъпват изложените в жалбата отменителни основания.

Ответната страна - Директорът на Дирекция "Социално подпомагане", Перник чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съдът да постанови решение, с което я отхвърли като неоснователна. Пледира, че отказът е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и при точно приложение на материалния закон. Не прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателката и не заявява искане за присъждане на разноски.

Административен съд-Перник, като съобрази събраните по делото доказателства, доводите на страните и след проверка на обжалвания административен акт по реда на чл.168 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

С разпоредбата на чл. 42, ал. 10 от ЗИХУ е предвидено, че заповедта на директора на дирекция "Социално подпомагане" се обжалва пред директора на Регионалната дирекция за социално подпомагане по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В производството по чл. 81 и сл. от АПК по-горестоящият административен орган - директорът на РДСП - Перник е постановил решение № РД01-167 от 26.09.2014г., с което е отхвърлил жалбата и е потвърдил обжалваната пред него заповед № СИ-1128 от 01.09.2014г. на директора на дирекция "Социално подпомагане" Перник. Съгласно чл. 145, ал. 2, т. 1 от АПК, на оспорване по съдебен ред подлежи първоначалният индивидуален административен акт, когато не е отменен или изменен с акта на по-горестоящия административен орган. С оглед на това жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна в процеса. Атакува се акт, който е преминал през изискуемия се административен ред, като предпоставка за съдебен контрол, поради което подадената жалба е процесуално допустима и се дължи нейното разглеждане по същество.

По основателността на жалбата:

От данните по делото е видно, че в периода от 27.07.2014г. до 03.08.2014г. детето Д.П. е пребивавало в летен лагер-курс за деца с диабет, организиран от Националната асоциация на деца с диабет в хотел "Орфей", курортен комплекс Пампорово. Със заявление-декларация в вх. № 1128 от 06.08.2014г. Ц.И.Д.-М.***, като майка и законен представител на малолетното дете Д. П.*** е поискала да й бъде отпусната добавка за социална интеграция за балнеолечение и рехабилитационна услуга. Представила е й фактура и фискален бон за сумата от 252 лева, издадени от "****"ЕООД-гр. Бургас, с място на сделката хотел "Орфей", курортен комплекс Пампорово. Заявителката е декларирала, че детето й притежава Експертно решение на ТЕЛК № 2431 от 07.11.2013г., валидно до 01.11.2016г., не е ползвало балнеолечебни и рехабилитационни услуги на друго правно основание, и не е настанено на държавна или общинска издръжка в лечебно заведение или специализирана институция. Представила е медицинско направление от АИППМП до курортен комплекс Пампорово, хотел "Орфей", за санаториално лечение на детето й. Приложила е и ЕР на ТЕЛК, от което е видно, че детето е със 60% степен на увреждане и диагноза инсулинозависим захарен диабет. Приложена е и социална оценка на Дирекция "СП", Перник, с която е предложено отпускане на добавка за социална интеграция на детето.

С писмо изх. № 0904-0066 от 19.08.2014г. Директора на "СП", Перник е поискал информация от Регионална здравна инспекция-Бургас дали "****"ЕООД фигурира в регистрираните обекти, отговарящи на изискванията на Наредба № 30 от 2004г. за медицински стандарт "Физикална и рехабилитационна медицина".

С отговор вх. № 0904/0067 от 26.08.2014г. Директора на РЗИ, Бургас е посочил, че "****"ЕООД няма регистрирано лечебно заведение за осъществяване на лечебна дейност по "Физикална и рехабилитационна медицина".

Въз основа на така посочените документи, със Заповед № № СИ-1128 от 01.09.2014г. на Директора на Дирекция "СП" –гр. Перник е отказана поисканата добавка за социална интеграция. Мотивите са, че на основание чл. 28 от ППЗИХУ разходно оправдателният документ не отговаря на изискванията на Наредба № 30 от 2004г. за медицински стандарт "Физикална и рехабилитационна медицина".

Процесната заповед е обжалвана и с решение № РД01-167 от 26.09.2014г. директорът на РД"СП"Перник е отхвърлил жалбата и е потвърдил обжалваната пред него заповед № СИ-1128 от 01.09.2014г. на директора на Дирекция "СП"Перник.

Така описаната фактическа обстановка се установява от представената и приета като доказателство по делото административна преписка и въз основа нея, съдът от правна страна намира следното:

Нормата на чл. 168 от АПК задължава съда да извърши проверка на обжалвания административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Въз основа на това съдът намира, че съгласно чл. 42, ал. 7 от ЗИХУ Директора на дирекция „СП“ е компетентен орган, който разполага с правомощията да отпусне или да постанови отказ за отпускане на добавка за социална интеграция по ЗИХУ на деца с определен вид и степен на увреждане за балнеолечение и рехабилитационни услуги. Заповедта е издадена в писмена форма, която има съдържанието на чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което не се открива нарушение на разпоредбата на чл. 146, т. 1 и т.2 от АПК.

Законодателят в ЗИХУ е предвидил и разписал административна процедура, която да завърши с издаването на оспорвания акт. Тази процедура е регламентирана в чл. 42 от ЗИХУ и в случая е спазена. Налице е подадено заявление-декларация от правоимащия и са представени доказателства. Проведено е административно производство финализирано с постановление акт. Не се констатира нарушение на административно производствените правила и няма място за отмяна на акта при

условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Атакувания акт не противоречи и материално правните разпоредби на ЗИХУ и ПП на ЗИХУ. Според чл. 42, ал. 1 от ЗИХУ, хората с трайни увреждания имат право на месечна добавка за социална интеграция според индивидуалните им потребности съобразно степента на намалена работоспособност или вида и степента на увреждането. Тази разпоредба регламентира материалноправните предпоставки за получаването на месечна добавка за социална интеграция. Основна предпоставка според тази разпоредба за получаване на месечна добавка за социална интеграция е наличието на трайно увреждане на лицето. Допълнителните фактори определящи размерът на същата са степен на увреждане и индивидуални потребности на увреденото лице. По делото безспорно е установено, че малолетното дете Д.К.П. отговаря на изискванията на закона за получаване на месечна добавка за социална интеграция. Видно от приетото по делото като доказателство Експертно решение на ТЕЛК № 2431 от 07.11.2013 г., валидно до 01.11.2016г. на детето е определена 60% степен на увреждане със срок на инвалидност до 01.11.2016г.

Следва да се отбележи, че правото на добавка за социална интеграция е уредено в чл. 42, ал. 1 от ЗИХУ, като добавката е диференцирана и представлява парични средства, които допълват собствените доходи на хората с трайни увреждания и са предназначени за покриване на допълнителни разходи за определен вид услуги или други дейност. Това право, по отношение на определени групи лица измежду които и децата с трайни увреждания, какъвто е и случаят на детето на настоящата жалбоподателя е уредено в чл. 42г, ал. 1 от ЗИХУ. Съгласно тази правна норма добавката за балнеолечение и рехабилитация се предоставя веднъж годишно, при наличие на медицинско предписание от лекар специалист. В тази връзка, се споделят доводите, че материалното право - да бъде получена веднъж годишно интеграционна добавка за балнеолечение и рехабилитация, е обусловено от признатата с решение на ТЕЛК 60% трайно намалена работоспособност, по която страните нямат спор. Абсолютно условие, за да бъде упражнено това признато от закона материално право е посоченото в ал. 1 на чл. 42г от ЗИХУ наличие на медицинско предписание от лекар специалист, което е представено пред органа и пред съда, като изплащането на законово регламентираната сума става по реда на чл. 28, ал. 1 от ППЗИХУ—след предоставяне на разходооправдателен документ за извършеното балнеолечение или рехабилитационни услуги в обекти, отговарящи на стандартите по наредбата в едномесечен

срок от крайната дата на реализиране на правото, какъвто документ е представен в посочения срок, но не за обект отговарящ на изискванията на наредбата.

Предвид разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. С оглед на това, административният акт следва да бъде съобразен с нормите на материалното право, действали към момента на издаването му. В процесния случай, видно от данните по делото, оспореният административен акт е издаден на 01.09.2014г., поради което законосъобразността на същия следва да бъде преценявана с оглед разпоредбите на ПП на ЗИХУ, действащи към тази дата, което прави приложима новата редакция на чл. 28, ал. 1 от ППЗИХУ, която е в сила от 04.07.2014г.. Както вече бе посочено по-горе, последният поставя изискване към обектите, в които се извършват балнеолечението или рехабилитационните услуги, като се въвежда условието те да отговарят на стандартите по Наредба № 30 от 2004г. за утвърждаване на медицински стандарт „Физикална и рехабилитационна медицина”. Видно от чл. 28, ал.1 от ПП на ЗИХУ, добавката по чл. 42, ал. 2, т. 4 от ЗИХУ се изплаща при извършено балнеолечение или рехабилитационни услуги в обекти, отговарящи на стандартите по Наредба № 30 от 2004г. за утвърждаване на медицински стандарт „Физикална и рехабилитационна медицина”. Тази редакция на чл. 28, ал. 1 от ППЗИХУ е в сила от 04.07.2014г. (ДВ, бр. 55 от 2014г.), като действалата преди това изменение редакция не е съдържала изискване обектите, в които са извършвани балнеолечението, респ. рехабилитационните услуги, да отговарят на посочения медицински стандарт. В настоящия казус, както се установява от писмото на Директора на РЗИ – Бургас, хотел “Орфей”, в курортен комплекс Пампорово, в която е проведена рехабилитацията, не е регистриран като лечебно заведение за осъществяване на лечебна дейност по „Физикална и рехабилитационна медицина”. Редът и условията за получаването на тази добавка не се съдържат в закона, а са уредени в правилника за прилагането му (ал. 13 на чл. 42 от ЗИХУ). ПП на ЗИХУ изисква балнеолечението или рехабилитационните услуги да се извършени в обекти, отговарящи на стандартите по Наредба № 30 от 2004г. и това изискване по никакъв начин не противоречи на ЗИХУ. При това положение напълно законосъобразен е изводът на административния орган, че добавката по чл. 42, ал. 2, т. 4 от ЗИХУ не следва да бъде изплащана.

В казуса не намира приложение и разпоредбата на пар. 21 от ПЗР към ПМС № 169 на Министерския съвет от 26 юни 2014г. за изменение и допълнение на ПП на ЗИХУ, съобразно която започнатите процедури по отпускане и ползване на целеви помощи преди влизането в сила на това постановление се довършват по досегашния ред. Този параграф не касае тези добавки. Освен това, видно от данните по делото, престоят на жалбоподателката и детето ѝ е започнал на 27.07.2014г., т.е. след като вече е било влязло в сила изменението на разпоредбата на чл. 28, ал. 1 от ПП на ЗИХУ. Обстоятелствата кога е извършена резервацията и кога е издадено направлението от лекаря са правно ирелевантни. При това положение претенцията за заплащане на добавката за рехабилитация е неоснователна и правилно е било отказано отпускането ѝ.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорената Заповед № СИ-1128 от 01.09.2014г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" –гр. Перник, с която е отказано изплащането на годишна интеграционна добавка за балнеолечение и рехабилитация на лицето Ц.И.Д.-М.***, като майка и законен представител на малолетното дете Д.К.П. и двете от *** по подадено заявление-декларация вх. № 1128 от 06.08.2014г. е законосъобразна. Подадената против нея жалба е неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

Разноски от страна на ответника не са поискани поради, което не се присъждат.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, състав при Административен съд – Перник

РЕШИ:

Отхвърля оспорването по жалба на Ц.И.Д.-М.***, като майка и законен представител на малолетното дете Д.К.П. и двете от *** против Заповед № СИ-1128 от 01.09.2014г. на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" –гр. Перник.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ:/п/